

PROGRESE ÎN REPERTORIUL PĂPUȘILOR

Teatrul de Păpuși din Craiova : Cinci săptămâni în balon, dramatizare de Anda Boldur după Jules Verne, și Hoinărind prin constelații de Radu Miron

Ultima premieră a Teatrului de Păpuși din Craiova este prelucrarea unui roman de Jules Verne. Este vorba de *Cinci săptămâni în balon*, care și-a găsit un inteligent adaptator în Anda Boldur.

Autoarea a ales capitolele mai importante ale romanului, având grijă să le unească într-o succesiune logică, fără păgubire pentru firul acțiunii. Socotim însă că unele scene, datorită lungimii lor, nu corespund specificului păpușăresc și că ar fi necesitat din partea autoarei un spor de efort pentru învierea lor. Călătoria cu mijloace atât de neobișnuite a doctorului Fergusson și a însoțitorilor săi, Dick Kenedy și Joe, porniți să descopere taina izvoarelor Nilului într-un timp-record pentru epoca respectivă, este pasionantă și dinamică chiar la lectura romanului, cu toate lungile descrieri și dizertații ale lui Jules Verne. În piesă s-au eliminat aceste părți statice, dar atât tabloul 2 cât și finalul oferă păpușii prea puține prilejuri de mișcare. Trebuie să notăm, totuși, că — luat în întregime — textul oferă un material interesant, care putea stimula fantezia regizorului și a interpreților.

Sînt cunoscute montările curajoase ale păpușarilor craioveni, vioiciunea și îndemnarea lor. Punctul de pornire al

acestor necontestate calități se găsește în persoana regizorului Horia Davidescu și a scenografului Eustațiu Gregorian. Stilizarea decorurilor și a păpușilor pe forme simplificate, în pete mari de culoare și în tonalități vii, subliniază trăsăturile de caracter ale personajelor, făcîndu-le ușor perceptibile. Totul — decor și păpuși — păstrează ușoara și discreta amprentă a umorului, iar regizorul știe să imprime spectacolului un ritm susținut și o grațioasă coregrafie mișcării în scenă.

Scenograful Eustațiu Gregorian — menținîndu-se și în spectacolul *Cinci săptămâni în balon* la stilul său propriu — a greșit, după părerea noastră, tocmai prin ceea ce constituie calitatea scenografiei cu care ne-a obișnuit. Stilizarea, frumoasă în sine, nu s-a apropiat îndeajuns de spiritul textului, iar capetele mari cu care a înzestrat păpușile le-au redus posibilitățile de mișcare și au frînat astfel, într-o oarecare măsură, dinamica unor scene.

Regizorului Horia Davidescu i-a revenit, printre altele, sarcina rezolvării unor grele probleme tehnice. Un vapor care plutește pe valuri, un balon care se ridică în văzduh avînd în nacelă trei personaje, caravane de cămile în deșert, animalele feroase din pădurile Africii,

toate acestea și încă multe alte trucaje și soluții de amănunt se fac anevoie într-un teatru nu prea bogat în mînuitori și nici înzestrat cu ateliere prea utilizate. Totuși, regizorul a reușit să învingă aceste greutăți și să înfățișeze fără stîngăcii spectacolul. Păpușile s-au mișcat în scenă cu vioiciune și grație, caracterele nu au fost trădate, iar conținutul piesei a ajuns în sală fără ciuntiri. Din păcate, o instalație de sonorizare defectuoasă a mutilat și uniformizat vocile, care, în cazul de față, avînd de rostit un text destul de consistent, au lipsit spectacolul de un element valoros.

Aportul mînuitorilor a fost substanțial și armonic, dovedind conștiinciozitate, fie că este vorba de rolurile principale, fie de apariții trecătoare; îi vom menționa, deci, în ordinea afișului: Vsevolod Vrabie (Dr. Fergusson), Ion Urziceanu (Dick Kennedy), Dan Dumitrescu (Joe), Ion Oprea (Reporterul), Raul Ionescu (Căpitanul vasului); în alte apariții, Adriana Vrabie, Violeta Ioachimescu, Aurelia Landman, Coca Constantinescu. O mențiune specială pentru mînuitoarele care au încercat pentru prima dată tehnica marionetelor: Silvia

Ioanide, Ioana Rudeanu și Didina Davidescu.

***

Piesa *Hoinărind prin constelații* de Radu Miron este o fantezie inspirată de trimiterea în cosmos a primilor sateliți artificiali. Fără o intrigă prea bogată, piesa oferă totuși posibilitatea unui spectacol în care virtuozitatea păpușarului se poate manifesta din plin.

Impresionat de lacrimile Lunii, care își plînge singurătatea, Omul îi făgăduiește o surpriză, iar surpriza o constituie primul satelit sovietic, reprezentat printr-o veselă și vioaie păpușă. După un timp sosește liliputanul satelit american, zurbagiu și neastîmpărat, pe care cei doi reușesc cu greu să-l tempereze. Călătoria celor trei în cosmos aduce în fața spectatorului constelațiile cele mai cunoscute, fiecare cu specificul și cu tîlcul ei.

Spectacolul a fost o demonstrație de virtuozitate pentru regizor (Horia Davidescu) și pentru interpreți (cei amintiți mai sus). Dacă în prima scenă, care constituie un fel de prolog al piesei, dragostea

Dr. Fergusson din „Cinci săptămîni în balon” de Anda Boldur

Dick Kennedy din același spectacol.

celor doi tineri a avut câteva accente naturaliste, în schimb restul spectacolului a fost o încântare a ochiului și a inimii. Fundalul negru, despărțit în două planuri, a permis mișcări de o finețe deosebită. Regia a știut să dozeze ritmul potrivit fiecărei scene.

Pictorul Eustațiu Gregorian, găsind forme de exprimare remarcabile, redă caracterele cu o mare economie de mijloace și reduce decorul la câteva elemente semnificative. Figurarea constelațiilor prin bare metalice albe, care s-au desprins puternic

pe fundalul întunecat, a constituit o idee plastică fericită.

De altfel, întreg spectacolul întrece cu mult, în ce privește calitatea, valoarea textului.

Ambele spectacole pot fi socotite printre realizările valoroase ale colectivului craiovean, bucurându-ne și prin faptul că ele ne lasă să întvedem felul în care Teatrul de Păpuși din Craiova își caută un stil propriu.

M. C.

